

סגן בן-גרא אהוד

2121146

בן תמר ואשר

נולד ב- ט"ו טבת תשי"ב 13.1.1952

חתניס לצוה"ל בנובמבר 1970

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- י"ג תשרי תשל"ד 9.10.1973

בהפגזה על מוצב ליד קונטרה.

בן-גרא, אהוד

אהוד, בן תמר ואשר, מניצולי השואה, נולד ביום ט"ו בטבת תשי"ב (13.1.1952). בקיבוץ בית-קשת הוא למד בבית-הספר היסודי בבית-קשת ואחרי-כן המשיך לימודיו בבית-הספר התיכון שם. אהוד (שכונה גם "אודי") היה ילד עקשן, עצמאי ותקיף. שלא נאות להיכנע למרותם של גדולים אם כי לא שם-לב כמעט לשיעורים בכיתה, ידע היטב את החומר. לדברי מורחו, התבלט אודי כתלמיד מוכשר, שהתעניין בביולוגיה. הוא היה ער, קשוב לטבע וחי אותו ואהב מאוד בעלי-חיים. בילדותו נראה תמיד לחס צמחים והיה נוהג לצאת לקטוף פירות שונים מהעצים, בידוע בדיוק באילו עצים הפרי-מתוק ובשל. אהוד היה פעיל בחיי הכיתה. הוא אהב לטייל, ובמיוחד בלילה. כשסיים את לימודיו התיכוניים, החליט אהוד, שהיה הצעיר בבני-כיתתו, לצאת לשנת

חדרכה בתנועת "המחנות העולים" בקרית-ביאליק. חניכיו שם אהבוהו וועריצוהו. הוא אהב מאוד לקרוא ספרי בלשים ומערכונים והוא היה חובב קולנוע מושבע. הוא ידע ואהב לשיר, והרבה להאזין לתקליטים; במיוחד נהנה להאזין לתקליטיה של חוה אלברשטיין. הוא גם רקד יפה והיטיב לשחק בכדורגל. אהוד היה זריז ומלא תנועה. הוא אהב לחיות, חי את החווה ומעולם לא תכנן לעזוב (פרט לתכנון נטיעה לחו"ל, לאחר סיום שירותו הצבאי). כן ניחן בחוש הומור והרבה להתלוצץ ולספר בדיחות. יחד עם זאת היה רגיש וער לענשה סביבו אף-על-פי שכלפי חוץ הקיף עצמו כאילו בקליפה דוקרנית. הוא היה ציני ובטוח בעצמו. בטחונ זה נבע מיכולתו הרבה לעשות דברים בקלות ובלא מאמץ. נוסף על בטחונ-העצמי הצטיין אודי ביכולת לקבל דברים בשלוח ואל להתאונן. למרות יחסו המבטל, כביכול, הצליח ליצור קשר בלתי-אמצעי עם אנשים. הוא היה טוב-לב מאין כמוהו מוכן לטור לזולת ולסייע בכל. כשנרתם למשימה, היה עושה את שלו בכל הרצינות והמסירות. כן אהב מאוד את קיבוצו ואת העבודה בכותנה. הוא אהב חברתן של נערות, אולם יחסו לחברתו היה מיוחד במינו והוא התכוון לשאתה לאישה.

אהוד גויס לצח"ל בתחילה נובמבר 1970 והוצב לחטיבת "גולני". לאחר סיום הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס מ"כיס חי"ר בציון גבוה, הוצב לגדוד "גדעון" של החטיבה. אחרי-כן השלים קורס קציני חיל-רגלים וקורס קציני ומש"קי מרגמות 81 מ"מ (אותם סיים בציונים טובים מאוד) ומונה מפקד מחלקת מרגמות בגדודו. בתפקיד הזה העריכוחו מפקדיו כקצין טוב מאוד, מוכשר, אחראי וחרוף, ממושמע ובעל יוזמה רבה, איש מקצוע ממדרגה ראשונה, המשקיע את כל רצונו ויכולתו בעבודה. לדברי חבריו, מחלקת המרגמות שלו הייתה הטובה בחטיבה. הוא הקפיד מאוד על חומטנו ושימש דוגמה אישית. הוא דאג להסדיר את הכול, כשהיחך נבון תמיד על שפתיו. אהוד היה חבר טוב לפקדיו, אך ידע גם להקפיד ובעניינים עקרוניים לא נאות לוותר ותחילים אהבוהו מאוד. כעבור זמן מונה אהוד לסגן מפקד הפלוגה המסייעת בגדוד והועלה לדרגת סגן. כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים, עמד אהוד לסיים את שירותו הסדיר. הוא נשלח למוצב ליד קוניטרך ברמת-הגולן ובוים י"ג בתשרי תשל"ד (9.10.1973), כשעמד בתצמית על אזור הקרבות, נפגע ישירות מפגז ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בבית-קשת. השאיר אחריו הורים ושישה אחים ואחיות. לאחר נפלו הועלה לדרגת סרן.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד גדודו: "אהוד ביצע את תפקידו בצורה מושלמת ומופתית, באומץ לב, במסירות ובאמנות. הוא היה מפקד טוב, חביב ואהוד על חבריו".

חטיבת גולני ערב מלחמת יום הכיפורים

בחודשי החורף ובחודשי חקיץ של שנת 1973 חמישיכו חיילי גולני בשגרת האימונים ובפעילות חזקת. באפריל 1973, עקב התראות של קהיליית המודיעין, חוכרו בצה"ל על 'כוננות כחול-לבן'. חיילי גולני, כחלק מכל המערך חסדיר של צה"ל, נכנסו לכוננות גבוהה והחלו בפעולות שונות לחיזוק כושר הלחימה וההגנה. בחודש אוגוסט 1973 בוטלה 'כוננות כחול-לבן', הוחלט לקצר את משך השירות בצה"ל ובוצעו חילופים במטכ"ל ובפיקוד הבכיר של צה"ל. חטיבת גולני החלה אז בהכנות נמרצות לקראת כנס גדול בפארק הירקון בת"א, בו אמורים היו להשתתף כל יוצאי החטיבה בעשרים וחמש שנות קיומה (1948-1973). הכנס נקבע לחול המועד סוכות תשל"ד (10 באוקטובר 1973). על ההכנות לכנס ניצח הסמוח"ט, ראובן (רובקה) אליעז.

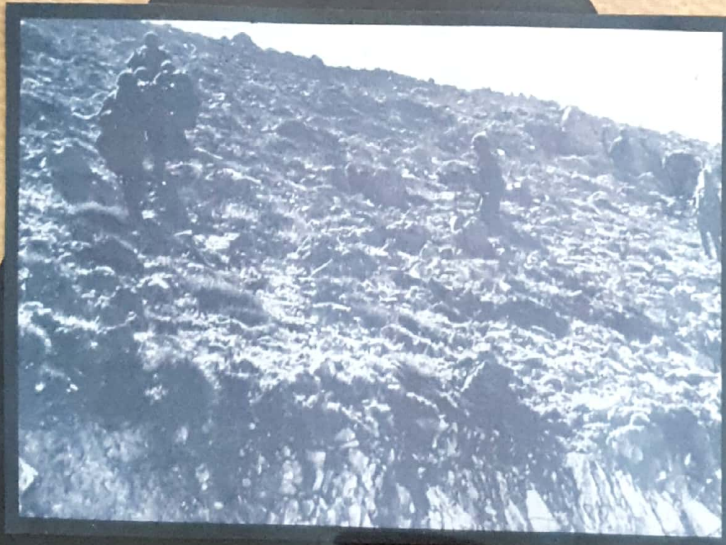
בשבת, יום הכיפורים תשל"ד, 6 באוקטובר 1973, היום בו פרצה בהפתעה מוחלטת מלחמת יום הכיפורים, היו רוב חיילי חטיבת גולני בבתיהם, במקומות-מגוריהם. גדד 'ברק' (12), בפיקוד סא"ל יעקב שחר היה בחופשה עד למועד הכנס הגדול לציון 25 שנים לחטיבת גולני. גדד 'הבוקעים הראשון' (51), בפיקוד סא"ל מיקי כהן, סיים תעסוקה מבצעית ברצועת עזה ויצא ל"חופשה רגילה". טירוני בסיס האימונים החטיבתי (בא"ח 1), שעסקו באותם ימים בארגון הכנס, יצאו גם הם ל"חופשת שבת". גם גדד ביה"ס למכי"ם (17), בפיקוד סא"ל דובי דרוך, ולוחמי הסיירת (פלס"ר), בפיקוד רס"ן שמריהו ויניק, שהו ביום הכיפורים בבתיהם.

הערכות כוחותינו ברמת הגולן (6 אוקטובר 1973)

למעשה, רק גדוד 'גדעון' (13), במיקוד סא"ל זאב אונגר, היה בתעסוקה מבצעית, בכוננות גבוהה, בגזרה הצפונית של רמת-הגולן. ממוצב החרמון בצפון דרך מוצבי גזרת מסעדה, מוצבי גזרת 'חרמונית' ועד מוצבי גזרת קונייטרה. לוחמי גדוד 13 ('גדעון') לא עמדו לבדם בזירה הצפונית של ח'קו הסגול, בצמחי שבת, 6 באוקטובר 1973. לצידם, 'בקו הראשון', קו המוצבים, היו טנקיסטים של גדוד 'סער' (גד' 74) של חטיבת השריון 'ברק' מפוזרים וצמודים - מחלקת טנקים ליד כל מוצב. מאחוריהם, ב"קו חשני" של הגזרה הצפונית, היו מרוכזים שאר לוחמי חטיבת גולני, בריכוזים גדודיים, ביער מסעדה, ולא הרחק מהם באיזור פתחת קונייטרה עד נאפה, חנו, בריכוזים גדודיים, לוחמי חטיבת השריון 7, בפיקוד אל"מ אביגדור בן-גל.

החל משנת 1972 היתה רמת הגולן באחריותה של מפקדת מרחב-הגולן (חטמ"ר 820 - 'גול'). בקו המוצבים החזיקו, בדרך-כלל, כוחות של גדודי חי"ר מילואים. בגלל המתיחות, מצב הכנת וריכוזי הכוחות של הצבא הסורי שכללו: שתי דיביזיות משוריניות עם 460 טנקים ושלוש דיביזיות חי"ר עם כ-900 טנקים, 9 חטיבות חי"ר, 7 גדודי קומנדו, ו-930 קני ארטילריה, לא כולל מרגמות 120 מ"מ ו-36 סוללות טילי קרקע-אוויר, הוחלפו גדודי חי"ר-מילואים בגדודי חי"ר סדירים: גדוד 13 של חטיבת גולני בגזרה הצפונית וגדוד 50 של הנח"ל המוצנח בגזרה הדרומית. יחד עמם נפרסו בהתאמה גדוד הטנקים 'סער' (74) בגזרה הצפונית וגדוד הטנקים 'סופה' (53) בגזרה הדרומית. מפקדת חטיבת השריון 'ברק', מפקדת החטמ"ר ומפקדת האוגדה היו כולן במחנות נאפה.

שלב הבלימה בגזרה הצפונית (6-7 אוקטובר 1973)

אלוף פיקוד הצפון, יצחק חופי, העריך, כי "חמאמץ העיקרי" של הסורים יהיה בגזרת פתחת קוניטרה. ועל-כן השאיר את חטיבת השריון 7, עם 105 טנקים מדגם "צנטוריון", כעתודה פיקודית, בשלושה ריכוזים גדודיים סביב נאפח. בגזרה הצפונית, עליה הגנו לוחמי גדוד 13 במוצבים, היו איפוא, 137 טנקים (105 של חטיבה 7 ו-32 מחטיבת 'ברק'), ואילו בגזרה הדרומית, עליה הגנו לוחמי גדוד הנח"ל המוצנח, היה גדוד טנקים מעורב (מפלוגות הטנקים של גד' 74 וגד' 53), של חטיבת 'ברק' עם 40 טנקים בלבד. ההתקפה הסודית, במלחמת יום הכיפורים, החלה בשעה 14.00 בהפגזה ארטילרית כבדה על כל המוצבים ובתקיפה של מטוסים על מפקדות ומחנות "בקו השני" ובעורף החזית. לאחר ריכוך אווירי וארטילרי וחיפוי ארטילרי צמוד, נעו צוותי-קרב של דיביזיות החי"ר לעבר תעלת הנ"ט, החפורה לאורך ה'קז הסגול', במטרה לכבוש את קו המוצבים ולהגיע בתוך שעות ספורות לכביש האורך מסעדה - קוניטרה - רפיד. בגזרה הצפונית, נכשלו הסורים במשימתם. כוחותיהם חדרו אמנם מצפון לחרמונית וליד הכפר הדרוזי בוקעתה, אך הם לא הצליחו לבסס אחיזה כלשהי בשטח. הישגם היחיד, עם פתיחת המלחמה, היה כיבוש מוצב החרמון הישראלי.

התקפת הנגד בחזית הצפון (8 אוקטובר 1973)

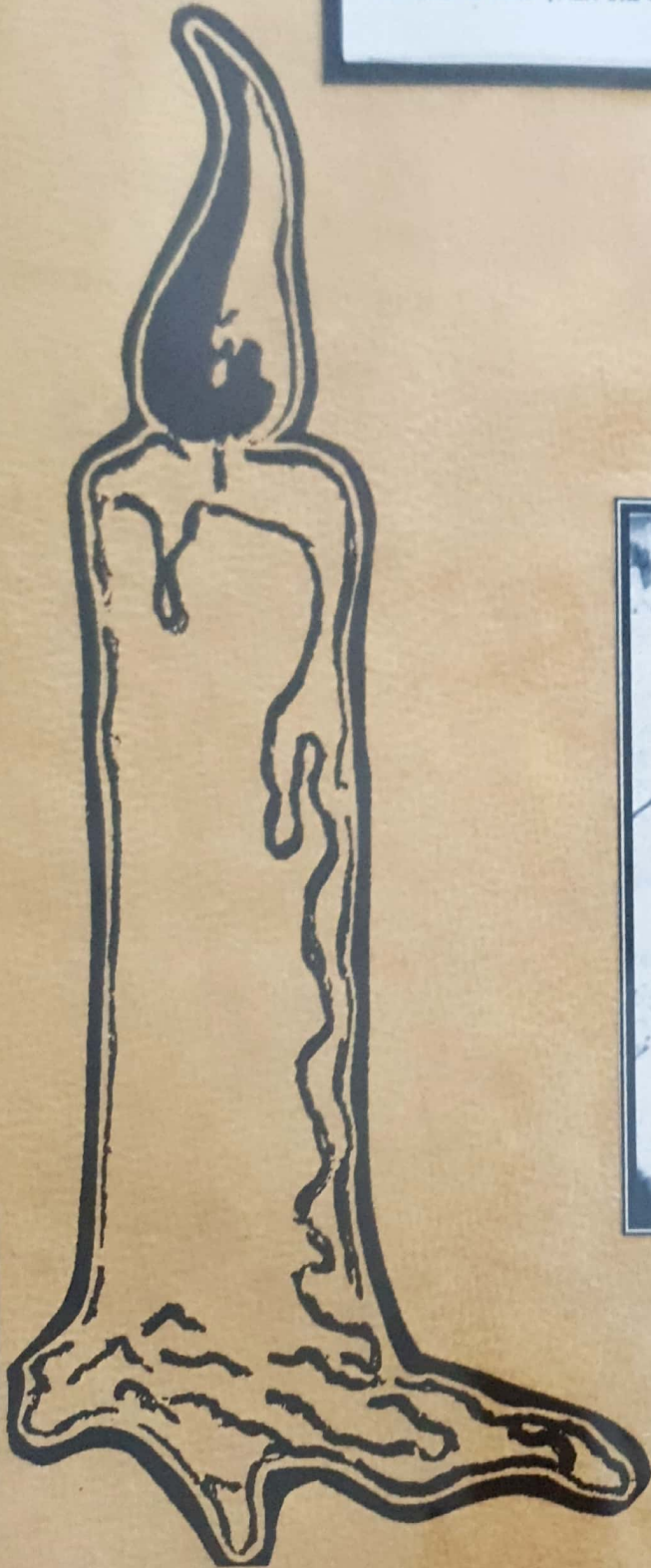
התקפת-הנפל של חטיבת גולני, בנסיון לשחרר את מוצב החרמון הישראלי, ביום שני, 8 באוקטובר 1973, היתה ראשיתה של התקפת-נגד גדולה של כל כוחות צה"ל ברמת הגולן. המאמץ העיקרי של כוחות פיקוד הצפון היה מכוון להדיפת הסורים מהשטח שנכבש על-ידם בדרום רמת-הגולן. בגזרה זו, הגזרת הדרומית, פעלו האוגדות של תא"ל מוסה פלד ואלוף דן לנר. ואילו בגזרה הצפונית נסתייעה התקפת-הנגד הפיקודית באוגדת תא"ל רפאל איתן (רפול), ובתוכה לוחמי חטיבת גולני, לרבות חיילי גדוד 13, לוחמי חטיבת השריון 7, לרבות גדוד הטנקים 74. מתקפת הנגד נמשכה שלושה ימים, מ-8 עד 10 באוקטובר. ובהמשכה החל מיד קרב ההבקעה לתוך שטח סוריה.

קרב ההבקעה לשטח סוריה נמשך יומיים (11 עד 12 באוקטובר 1973), ובמהלכו נכבש כל השטח מה"קו הסגול" ועד לקו מזרעת בית-ג'ן - תל-שמס - תל-ענתר. אוגדת רפאל איתן הבקיעה ראשונה, עם לוחמי גולני ולוחמי חטיבה 7, בציר ג'זבתא-אל-חשב - מזרעת בית-ג'ן. מיד אחריה הבקיעה אוגדת דן לנר, בגזרת חן-ארנבה, על הכביש הראשי לכיוון דמשק. במשך שבוע ימים (14 עד 21 באוקטובר 1973) נערכו קרבות מקומיים בגזרות שונות של "המובלעת הסורית". חיילי גולני המשיכו להחזיק במזרעת בית-ג'ן, בגזרת חאדר ובתל-אחמר. גדוד הטירונים שהה בכפר חרפא, בלב "המובלעת הסורית".

א ה ו ד

נולד בבית קשת, ב' 13.1.1942. זכה גדל, למד וסיים עם בני ביתו
— בית, ערבתי — י"ב ביתות, בשנת 1969.
בחינתו צעיר יותר בני הכיתה, החליט לצאת לשנת עבודה
בתנועת, לפני גיוסו לצהל. בנובמבר 1969 זמא לעבודה בתנועת
"אמנות העולם", במחנה קרית ביאליק.
לאחר סיום שנת הצעירות, במסגרת 1970, התגייס אהוד לצבא,
והגיע ל"גולמי". בשלוש שנות שירותו מצבא קבר קורס ספרים
וקורס קצינים ולאחריו גם קורס מריגמות, תחנת מסמ"ם בפלוגת
מסייעת.
במלחמת יום הכיפורים לחם אהוד ברמת הולך תפל ב' 10.10.73
במצב ליד קוניערה.

אם צוד החושק רם ואין כוכב אי
ואם היט טוצם
על תורן ספונתי הדליקי אמא
שונה על אם

ואם החווירו צד קלי שחוק שמיים
וחוט השחר דק
הושיטי יד חמה, ברכני אמא
ואם אם לב יחלק

כיפת למה מצל
תחתי תהוט ודמי
שאני על, שאני על
אל ארץ חלומי
שאני בתמונה
ואל תשא נא מה אי
ציפור קטנה, ציפור קטנה
באופק מחכה אי

אם כלתי בחלומה תופרת
כותנות לאהוב
נשקיה חרש על מצחה, הו אמא
אמרי למה כי אשוב
ואם תשא מה הנתיב ביט אי
ומה אי אצודד
הידי אי מנחת פלאים, הו אמא
לרק שיוולד

כותבים לזכרו

אמנו: בהתחלה, כשהגעתי לכיתה, היינו, אהוד ואני כחתול ועכבר. הלכנו ודרבנו מכות, עד שאיך שהוא הגענו לזכות הברים טובים.

אחרי חג חמחודר עשינו מסיבה והחלטנו מתי להתחיל לעשן, אחרי שתרגלנו את זה עוד קודם. בגמר המסיבות, כשגמרנו את הכל, יצאנו החוצה, ישבנו על ספסל ליד חדר האוכל ואנחנו לאחד: "זו השעה". אחד תוציא שתי סיגריות ועישנו ליד החברים כשכולם מסתכלים עלינו. לפני ה"החלטה" היתה תקופת של "טיולים" — כל יום אחרי הצהרים, או בשעה חופשית, היינו יוצאים "לקטוף פרחים". ואצלנו, "לקטוף פרחים" פירושו היה: לרדת לזאדי לעשן סיגריות. לאחרי שכל אחד היה גומר סיגריה, היינו קוטפים כמה פרחים ושמים אותם בחדר ואחר כך רצים למקלחת לצחצח שיניים או לאכול שוקולד. בסוף תקופת בית הספר, היינו מסתובבים ביהוד. היתה לנו גם שריקה משלנו, מהסרט "הטוב, הרע והמכוער". מה שהוסיף לחברות שלנו היתה העבודה שעבדנו באותו ענף. אחד היה מקבל את העבודה הכי טובה, והיה עושה אותה טוב. כשאתה היה בא לחופשות מהצבא, היינו הולכים לשחק ברוג'ל. אהבנו לשחק באותה קבוצה, והיינו תמיד מנצחים.

טלילה: בטיולים היה מאד פעיל. אני זוכרת שבטיויל לסיני הוא ארגן את כל הקבוצה של רגבים, אנחנו היינו רק שותפים, אבל הוא "תפס מנהיגות" והפך לאחראי על הקבוצה.

נועה: בדרך כלל קשה היה למצוא אותו ב"מצב רוחי כזה, לרוב, היה שחצן, אבל אני חושבת שזה היה ויפוי למה שהוא היה באמת. ענת: הרבה פעמים כשהיה נרתם לאיוו משימת, היה מבצע אותה בכל תרצינות ובכל חמסירות, אם זה היה "יום ארגון", גן הירק, טיול וכו'.

יוסי: כשהיו מטילים עליו איוו משימת, היה עושה אותה בשלמות. מה שאיפיון אותו בעבודה ובכלל שהיה מוזר מאד, אם כי לא תמיד יסודי.

טלילה: ב"עבודה עצמית" היה יושב בערב ומכין את הכרטיסים, כדי שלא ישאר לה, למחר.

שולמית: היה בכיתה לחן כרטיסים שבו צריך היה לסמן באינס את הכרטיסים הגמורים, למי שהיו חכי הרבה סימנים שחורים - סימן שעשה יותר כרטיסים זה דירבן את כולם.

איתן: היו כאלה שסימנו היו שמילאו את כל המשבצת בצבע שחור. חשודה של אהוד בלטה למרחוק.

יוסי: אצל אהוד היו רואים את הפס השחור ממרחק של עשרה מטר.

עמית: אני חושבת שבצבא התגלו בו צדדים דווביים מאד. נפגשתי עם שני חברה שהיו אתו בגדוד. אחד מהם סיפר שהיתה בו אמנם קצת שחצנות, אך מה שאיפיון אותו היתה האמביציה שהכל יהיה בסדר. אולי היה עושה את זה מתוך חשבון, שלא יהיה עוד מסדר או שהציאה הביתה לא תתעכב, אבל תמיד היה עושה את הכל פיקס. אפילו היה עוזר לחברה שהכל יהיה מאה אחוז, ואם זה לא היה מאה אחוז, היה "נורד" עליהם, אבל לפני זה היה עושה את הכל.

שולמית: בתקופת הצבא נעשה רציני יותר, גם קורס היו לנו שיחות רציניות, אבל בתקופת הצבא גילח חס רציני יותר להרבה דברים.

מכתבים מאהוד בתקופת שרותו הצבאי

שלום, אמא!!!
יום שבת, 2.3.72
החלטתי שהיות ובינתיים את היא היחידה ששומרת על קשר, אם על ידי תבילות ואם על ידי כתיבת מכתבים, מניע לך מכתב מיוחד, בנוסף על המכתבים המשפחתיים. בינתיים, הספקתי כבר קצת להסתגל לחיות שוב הצר, למרות שיש לי השבוע תפקיד שמקביל לתפקיד סמל-מחלקה. זה אומר המון התרדצויות וחרבה בעיות וצריך לעשות את התפקיד בצורה הטובה ביותר, היות ומקבלים ציון על השבוע הזה, כמובן שזה חשוב.

באופן כללי לא קשה עדיין מבהינה פיזית, יש לשער (לפי סיפורים) שגם בעתיד לא יהיה קשה במיוחד. אתה נבנס כאן לאחריה של בית ספר, ואתה מסתובב עם עט ומחברת, יושב הרבה ושומע הרבה הרצאות שבהן צריך לרשום. כמובן, אחרי כל שיעור יש בוחן, ובאופן כללי הציונים שלי די טובים, אך עדיין יש מקום לשיפור ואני מקוה להשתפר במשך הזמן הקרוב.

התנאים — אחד הדברים החשובים ביותר — הם, כפי שכבר כתבתי, מצויינים. מבחינת מזון ותנאי מגורים — אין בעיות. כמו כן, הכל כאן עשוי בטוח, נקי ומרווח, כך שכשאתה בבסיס, אתה ממש חי בגן עדן. אך למרות זאת מתגעגעים הביתה וביחוד בהתחלה זה קשה. רוב החברים כאן, היו כבר מפקדים ויצא לרובם להיות כמעט כל שבוע בבית, ופתאום לא לצאת במשך שלושה שבועות — זה די הרבה!
טוב, אמא, אני נאלץ לסיים, היות ויש עדיין כמה עניינים לא סגורים וחשעה כבר אחרי אחת עשרה בלילה!
אז, לילה טוב! ולהתראות ביום שישי.

א ה ו ד

נ.ב. די"ש הם ליתר בני המשפחה!!!

אחלץ לכל המשפחה!

שעה חפסקה בין - לבין - (סודות צבאיים) ואין בכו מסוד מודי ואחר שמתגנב הביתח מאידך, שובב בעזרה לא כל כך נוחה וכתוב מפתב שני (1) הביתח...

באופן כללי די נשבר מכל יחידותי שכן - - - - - אך בשעה שמתוככים בשעה ודואים חברה שנמצאים כאן כבר שנת יחיה, הסגאת ממש אנבלת, ואן מתחזקים וממשיכים לסחוב ביתר רצון ובפחות קטורים.

עכשיו באנו ניגש לדברים מעשיים יותר: אם נצא מתוך הנחה שאני פה עד יום שישי בצדדים, סוז זאת בחשבון בכתיבת מכתבי התשובה החובילות, (בערב, ממש מהיום ברעב ואין שום אפשרות לשפר את המצב על ידי השקיס או משחו כזה - משוט אסור). לכן, אמא, אספי בבקשה את כל העוגות שרצית לתת לי כשהדרכתני בתנועה ולא לקחתני לשלח אותן אלי (אפילו אם חן קצת יבשות!). זהו, בזאת אסיים.

שלום ולהתראות
א ח ו ד

יום שבת 23.6.72

הי ג.

פתאום במחזרות בלתי צפויה נותק הקשר ולא הצלחתי לחדשו. פשוט לא היתה לי כל אפשרות לטלפן או להשאיר הודעה כל שהיא, בכרו להודיע לך שאמצא בשבת בבסיס ולא בבית כפי שתוכנן, היות והמפקד לא אישר לי לצאת הביתה לשישי-שבת כפי שרציתי, למרות שאודי נוסעים לתל-ל ביום ראשון הקרוב. האכזבה היתה כמובן גדולה מאד, וקשה לומר שכבר השלמתי עם זה שלא אראה אותם יותר, אלא בעוד כשנה שנתיים. אבל מה אפשר לעשות כשהמפקד הוא "בוק"!

--- כשחזרנו לבסיס ביום חמישי אחה"צ עברנו דרך הרמה, ועלי לציון שראיתי דרך החלון את ה"קיבוץ" המפואר שלכם, חווייה באמת בלתי נשכחת. הגענו לבסיס בערך ב-11 בלילה ומיד התחלנו להכין "מסדר מסקר", כך שגם הלילה הזה הלך לטמיון. וביום שישי (אתמול) היינו עייפים בצורה בלתי רגילה, והסתובבנו כל היום כמו סהרורים, הלכתי לישון ב-4 אחה"צ והתעוררתי הבוקר בשעה 8, כך שעכשיו אני כבר לא כל כך עייף,

טוב, להתראות ביום שישי,

שלך באהבה
א ח ו ד

המכתב שלא נשלח ...

לאהוד אחי היקר

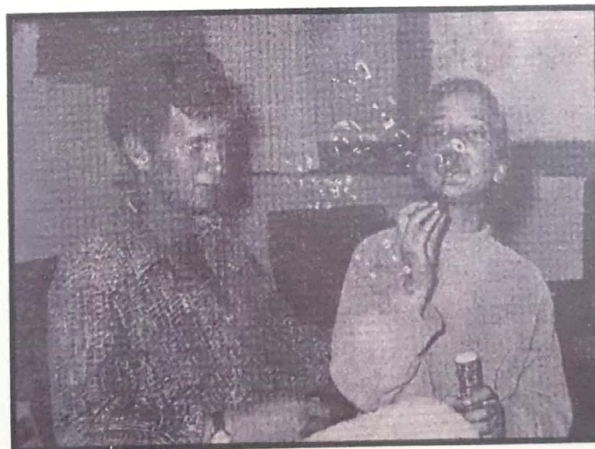
שלום רב לך. מה שלומך? ומה אתה
עושה?

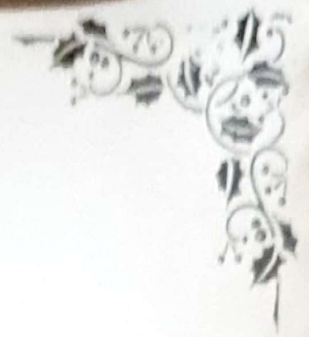
יש לי הרבה שאלות, אך לא אוכל
לשאול את כולן.

אהוד, אני מצפה כל יום למכתב ממך
ונה לא משיב. אנא כתוב משהו. את
אינך יודע, אני אורי הסיי. מטוסים
עוברים כל הזמן מצד למסק והרעש-
רעש אימים, אבל לנו זה לא מכריע
כלל.

אתחיל, יום שבת, הייתה איצקה
במק בלי שום הודעה מוקדמת.

שלום, שלום אחי היקר.
רחל

תשמור על העולם ילד,
 יש דברים שאסור לראות
 תשמור על העולם ילד,
 אם תראו, תפסיק להיות
 גיבור של העולם ילד,
 עם חיוך של מלאכים,
 תשמור על העולם ילד,
 כי אנחנו כבר לא מצליחים.

תשמור על העולם ילד,
 אל תגים במחשבות.
 כי כמה שתדע יותר ילד,
 אתה רק תגין פחות.
 ובשעה מסוימת,
 נסגרות כל הדלתות,
 וכל האהבה נגמרת,
 רק אתה ממשיך לתהות.

